

*Самотен вик
разцепва тишината .
Тополите навели са глави.
И знам че птиците,
изгубили душата си,
приспали са последните звезди.*

ЧЕРНО

Черни сенки в черни премени
танцуват на черна поляна.

Черни рози в черни ръце,
черни милувки от черно сърце.

Черни камъни, обгорели от огъня,
черни лица, погрознали от пламъка,
черни помисли на черно сборище,
черни фигури около черно съкровище.

Черни усмивки от черни предания,
черни целувки към черни създния,
черни дяволи в черно облечени,
черни животи во веки обречени.

Танц към смъртта

Убивах те!
Без да знам дори защо.
С ръце облени в кръв
изцапах душата си с пръски.
Убивах те,
а сърцето ми искаше още.
Чакаше раните да заздравеят,
за да може с помощта на голото ми тяло
да ги отвори наново,
по-кървави и живи.
Убивах те!
Без да знам, че погубвам себе си.
Бавно убих те!
Сбогом...непорочен ден.

Нов

Да се пречистиш с горещо мляко.
Да станеш друг.
Да се преродиш.
Да потърсиш грешката си.
Да намериш нова.
Да заплачеш за живота.
Да се научиш да го цениш.
Да поискаш още малко време.
Да пожелаеш да живееш.
А да откриеш, че времето ти изтича.
Кой разби мечтите ти?

ТЪМНО

Непрогледна мъгла
и един умиращ лебед.
Безмилостен вятър
и безпътна душа.
Недопята песен
и изгасваща свещ.
Черна кобра
и аз...в прегръдката ѝ.

За последно

За последен път ли отварям очи
без страх за себе си?
През мрака на последния танц,
още ли викам черното на помощ?
Забравила смисъла на падащи звезди
все така ли стоя – сгушена в ъгъла?
В солта на сълзата ти...
За последен път ли разбивам сърцето ти?

Затвор

Ще крещя от ярост.
Толкова силно,
че само сърцето ти да ме чуе.
Ще моля само за една усмивка
забравена от времето.
Ще плача тихо на ръба на света,
прокълнатата заради сторените грешки.
Ще крещя от ярост,
докато падна в собствения си затвор
от кървави мечове.

Биологично

Можеш ли да усетиш
тупкането на сърцето ми?
Бавно и неравномерно.
Можеш ли да видиш вените ми?
Почернели и свити.
Можеш ли да разтълкуваш душата ми?
Объркана и бледа.
Можеш ли да видиш сянката ми?
...на прага на Вечността.

* * *

В душата на безумен поет
умираше полета
от днешния ден.
А убийците ликуваха,
без да знаят,
че обричат
собствените си мечти
на безкрилатост.

Сълза

В сълзите на котка
чувствам конски бяг.
Като вятър изчезва всичката слабост.
В рисунка на дете
преоткривам света – ден след ден.
Истина, която само някои
успяват да съзрат.
В шепот на хали
намирам себе си.
Лъжа, която никога няма да следвам.
В предсмъртни думи
усещам мъка.
Страдание, търсещо сила да затвори очи.

Зелено

Студено ми е под зелените въглени,
елмазено сияещи
в пламтящото огнище.

Горещо ми е под зеления сняг,
заровил времето в меките си шепи.
Самотно ми е сред зеления космос,
скрил света в ранените си зеници.

Студено ми е под зелените въглени,
елмазено умиращи
в изгасналото ми сърце.

На Дариа

Ще ме скриеш ли
в шепите си, ако се сгуша?
Разплакана, объркана и чужда,
без ласки, без чувства,
само в топлина и уют.

Ще ме убиеш ли
след последната силна прегръдка?
Ей така, без причина,
без думи и обяснения.
Като жертва, като трофей,
с болезнени хватки
като снежинка върху топлата земя.

Ще ме изхвърлиш ли мъртва-
безжизнена и синя?
В мислите ти, в спомените,
запомнена и незапомнена,
стара и нова,
като мираж и чудо,
като мен самата...

Среднощно

Душа празна,
очите – затворени.
Пред теб нищото
и малко восък...
Сърцето – разплакано,
в ръцете – кървав нож.
Зад теб остана нищото-
убито и презряно.
Сълзите – изплакани.
Дай ми още един живот.

Родих се

Родих се в мъглата
и исках да виждам.
Но само гледах в тъмата.
Родих се в мъглата
и исках да знам всичко.
Но само молах Бог за прозрение.
Родих се в мъглата
и живях непълноценно,
и страдах...напрасно.
Отивах си
и в лицето на смъртта
видях смисъла.
И се родих...

СЪН

Сънувах сънени клепачи
по лицето на умиращо дете.
И капки топъл дъжд отмиваха
сълзичките от детското лице

Сънувах как врабците нощем
разбиват се от яд в скалите.
Ранени скачат пак щурците
и пеят тихичко сълзите им.

Сънувах черни преследвачи
зад гърба на мътното море.
А в него, давейки се,
протегнала ръце...събудих се.

Под кожата

С черно под кожата нощем.
Будя се!
Събрала черното от дневния пир
сърдито пред Бога земята проклинам.
С черно под кожата нощем
да дишам не умея.
Като буца в гърлото ми
доброто в прахта се заклеци.
С черно под кожата нощем
поставям преградите пред чуждото щастие.
Мислейки за всичкото зло,
което сама засадох в душата си.

* * *

Ще направя дъгата черна,
за да не ме залъгва с измамната си красота.
Ще скрия звездите под пясъка,
за да не вярвам в напразни мечти.
Ще стъпча с крак всички желания,
защото отнеха ми свободата.
Ще чакам напразно да сложиш края,
но знам...
Безбожно сама съм.

* * *

Тихо като призрак приближава,
тихо като вятър бяга,
тихо като просяк те ограбва,
тихо като смърт те поразява.

Шумно като празник идва,
шумно като музика избухва,
шумно като приказка завършва,
шумно като мит...умира.

Ненадейно всичко си отива...

Полуистинно

Полуистинните ме убиват.
Болезнено от пръстите
с хладно задоволство
изсмукват излишните емоции,
изхвърляйки ги някъде зад мен.
Предавам се!
Не мога повече да храня
наполовина празните неща
в душата ми.

Гнездо

Кръгло, малко, противно, бодливо-
зелено и чуждо гнездо от тръни.
Хора, човеци, сенки, тела-
злюбни, пленителни, чужди – в него.
Давят се, убиват се – за него-
в кръвта си, в себе си, в мислите,
разкъсани от угриzenia,
умиращи с безсмисления стремеж
към нещо непотребно.

* * *

Разпъната на кръста
задето е чужда,
пречупена на две
от всички обиди.
Захвърлена далече
додето изстине,
погребана набързо
без много шум.
Ругана закратко,
а сетне забравена,
оставена да гние
во веки веков.
Живеем, намразват ни
и ето...утихваме.
Така се свършва
всеки живот.

БЯЛО

Бели облаци на бяло небе
сноват на небесна поляна.
Бели точки по бели ръце,
Бели снежинки върху детско лице.

Бели спомени на бяло съзнание,
бели лапи на бяло създание,
бели коси, побелели от бремето,
бели кости, остарели от времето.

Бели рими върху светъл лист,
бяла сцена за стар артист,
бели нощи, несломено сърце,
бели облаци на бяло небе.

Да искам ми стига

Да искам ми стига и мрака в мрак ще затрия.
Да искам ми стига и Луната в прах ще превърна.
Да поискам само и Слънцето птица ще стане.
Да поискам още и от гарван гълъб ще литне.
Да искам ми стига и Дялола в Бог ще превърна.
Да искам ми стига и небето на земята ще слезе.
Да искам ми стига...

Ще стигне ли времето за цялото щастие?

* * *

По пътя към щастието спираш и плачеш.
Питаш дали си успял?
Рисуваш с пръчка животът си в пясъка
И гледаш неவிждащо някъде.
По пътя към вчерва вървиш и се смееш.
Не знаеш защо и къде.
Опираш се някъде, поглеждаш назад.
Какво пък? Защо да живееш?
Прозираш отвсякъде, но нищо не казваш.
Стоиш и си мислиш за днес.
Но въпреки това знаеш за себе си,
че утре е вчерва. А днес?

Малка

Малка като капка. Летя.
Сънувам найве истината.
Малка. Такава съм днес,
реална и истинска, жадна за живот.
Ще се вкопча в надеждата.
Какво ми остана? Любов?
Фалшиви спомени, мечти?
Реалност няма. Само музика, която говори.
Само блян. Поезия и синя луна.

На Вики

Ако бях сляпа,
щях да скрия сълзите си.
Ако можех да крещя,
щях да извикам всичката сила на помощ.
Ако бях пролет,
щях да влятя през прозореца.
Ако бях смисъл,
щях да обсебя живота ти.
На съм само съзнание....
малко и чакащо теб.

Може ли

Ще ми покажеш ли някога звездните лебеди,
които нахлуват в съня ми?

Ще видя ли истински безкрая на полета,
разсеял покоя в мен?

Ще стигна ли ходом до ръба на Вселената,
приютила звездите у себе си?

Ще бъде ли светла комета в нощта ти,
запалила спомена за идния ден?

Ще бъде ярка и друга. Само поискай.

Мой

Изхвърли ме вън от сърцето си!
За да мога да те търся отново и отново,
да те намеря при звездите -
звезден и свят, същия, но и малко различен.
Изхвърли ме вън от душата си!
За да те потърся и намеря на отсрещния бряг
помъдрял и попил слънчевите лъчи в себе си.
За да те заключа в съзнанието си
и да останеш там завинаги...
вечен и мой.

Замълчи

Замълчи,
не изричай думите обrekli те на самота.
Замълчи,
не поглеждай в пространството с надежда.
Замълчи,
не дарявай усмивка на тъмното.
Замълчи,
не гледай през портите на Вселената.
Остани!
не е нужно да бъдеш като мен.

Нова

Поробена малка и гола
душата ти плаче самотна.
Неосъзнаваща себе си,
тази, която познах,
която небето обичаше...умираше малко по малко.
В капка се превърна
и морето ѝ свидно пое частичката.
Новата порция щастие потъна в безкрая.
Избледняла, почти невидима
последната душа се бореше за светлото.
А аз... само гледах.

Реалност нова

Омръзнаха ми болките,
накапали в червено по влажния сняг.
Заличиха спомените
нова сянка ми поставиха,
запращайки ме в новия свят на измами и лъжи.
В мрака светлото открих
и за себе си частичката запазих.
За да си спомням вечно аления студ
съхранил ледено всички слънца и простори,
всички страдания и болки,
всичко онова, което някога ми показва.

Като писък

Като застинал куршум
в ръцете на ангел.
Като капка горчива вода.
Като нова надежда,
и стара мечта,
като писък в очите на демон.

Като малка искрица
в убийствена пустош.
Като буря от хлад и съдби.
Като пролет и шум,
като пепел от думи,
като писък в света...
Остани.

* * *

Като чаша самотно мартини
стоя на изпразнена маса.
И неистово жадна за класа
отброявам черни години.

Като мъничко зрънце
в безплодна саксия,
протягам шия към светлото.
Изгубих всичко и като в мрачна килия
търся проклетото Слънце.

Като пламък на свещ,
недокоснал душата
се боря да спася в мен детето.
И без право на глас
и с роза в ръката
заспивам – като пепел в морето.

Мечта

Припадни в ръцете ми.
Още преди да се докоснеш до тялото,
преди звездите да се издигнат.
Падни в ръцете и усети света ми.
Дай ми топлината на умиращи слънца.
Припадни в ръцете ми...
моя малка мечта.

Хипнотично

Хипнотични устни, хипнотично шептят.

В бавен ритъм на забрава.

Хипнотични спомени

в хипнотичен свят,

хипнотично весела

в хипнотичен смях.

Невиждащи очи

хипнотично гледат,

хипнотичен шепот в непрогледна нощ.

Хипнотично утре в безвъзвратно минало

хипнотични мисли в мен.

Кой си ти?

На принца на мрака и неизгасващата луна

Звярът дебне в теб, не чуваш ли?
Чуй тихите му стъпки,
притихващи в коридора на съзнанието.
Приеми ги, заплаши ги, изгони ги.
В душата ти няма място за тъмнина,
чуваш ли.

Чуй бързите крачки на светлото,
прииждащи от коридора на съзнанието.
Приеми ги, усети ги, запази ги.
Това е твоето бъдеще,
твоего проклятие за щастие и покой.
Усети силата, спри времето, заспи!
Нека това бъде твоята съдба.

Молитва

Прости ми за глупостта.

Прости за болките,

за опашатите лъжи, които поднесох на съдбата.

Прости за смелостта,

за наивната вяра, с която цяла те залях.

Прости за пропилените минути и излъгани очаквания,

за тъмнината превърнала се само

в жалка сянка на опасно минало.

Прости на човека следвал пътя на синята луна.

Прости!

* * *

В лунна сянка затвори ме!
За да изгрявам със залеза нощем
и властвам сама над жестокия свят.
На пясъчните бури обречи ме!
За да летя и затрупам с тях
човешката злоба.
От хората отдалечи ме!
За да заселя на нова планета
само себе си и малките неща около мен.
От небесната прегръдка изтръгни ме!
За да не остана в затвора от мечти завинаги.

* * *

На тъмния тунел – светлината,
на небето – луната,
на земята – тревата,
на детето – играта.

На хората – лицата,
на дявола – рогата,
на ангела – крилата,
на дървото – листата.

На морето – водата,
на деня – дъгата,
на гората – мъглата,...
всичко е живот!

Съществително

Нощ. Ухание. Свежест.
Дърво. Камък. Човек.
Цигулка. Звук. Мелодия.
Спокойствие.

Душа. Звезди. Блясък.
Вятър. Тишина. Плач.
Носталгия. Спомени. Мъка. Апатия.
Роса. Пепел. Изгрев.
Хармония.

Опит за английски вид сонет
(на творците от клуб “Фотони”)

Разкъсани злобно всички завеси
убити нарочно сбъднати мечти,
без съд и съдебни процеси
разбити години строени стени.
Заграден с прегради малкото смисъл
прокуден за миг със злоба дори,
в затвор заклещена едничката мисъл,
където черния им огън гори.
А в душите светлото остава
родено в миг за малко тишина
без страх, без студ, без капка слава
без грях, без кал и празнота.
Но таланта в тях го има,
макар и да не пишат в рима.

Когато ангелите плачат...

Тих дъжд,
ухае на пролет.
Плахо пробуждане,
светлина и музика.
Нежен шепот,
хармония и скришно щастие.
Тих дъжд,
когато ангелите плачат...
Защо ли?

Не боли по самодивски

Когато лампите изгаснат
и самодивите потънат в мечтание,
тогава съм дива и бродя в сълзите си.

Когато са бели
и тревите шепнат под краката им,
тогава вали и небето поглъща ме.

И ето ме сред тях,
когато съм пролетна,
когато тичам боса по зори,
тогава е приказно...и не боли.

Зима

Зимните нощи някак потайно
разкриват ми бели пътеки,
по които да стъпвам на пръсти незнайно,
поела към своите мъки.

Нарочно избягала по снежни скривалища
да търся измислени демони,
но ето откривам свирепи чудовища
да бягат из горските шуми.

И в снежните преспи на белите вечери
усещам се някак неземна.
Стремглаво подгонвам таени мечти
и сливам се с тях неопомнена.

Тогава в дебрите на горските шуми
проникват небесни лъчи.
И някой шепне молитвени думи,
а аз съм сред други души.

Молитва

Господи, нека стихнат бурите в душата ми.
Нека свърши ужаса
и болката да спре.
Нека виковете ми да заглушат омразата,
нека морските вълни да отнесат кошмарите.

Спри в сърцето ми
и ми вдъхни надежда.
Дай ми дух и посочи ми път,
дай ми смисъла в живота,
заличи и ужаса на мрачен ден.

Нека бродя в тъмнината.
Нека се изгубя в себе си.
Нека лунен блясък заличи следите ми,
нека стигна портите, закриващи идеала.

Помогни ми, Господи, ... да те откроя!

ПРОЗА

От другата страна

Музика. Ритъм. Хармония. Чуваш ли валса от въздишки? Така е когато човек е свободен. Душата лети на високо, а тялото остава самотно. Пусто, мрачно и безчувствено. Когато хората са щастливи и могат свободно да се радват на това, което са постигнали...какво става? Всичко описано до тук и малко отгоре. Не стига че научаваш какво е да си птица, но и понякога вярваш толкова силно, че забравяш кой си и защо си в този живот. Душата ти литва така нависоко, че почти винаги си отива. Губиш я. Същността бяга от теб, а ти след нея. Тя е прехода към второто стъпало. Без да усетиш тя става смисъла на твоя живот. Една недостижима цел, бягаща от собственика си. Живота става едно гонение. Тялото ти бяга след плънката си. Научаваш, че щастието не е вечно, нито пък истинско. То е моментно състояние на илюзията, в което всеки е млад, красив, достоен...дори понякога прекалено обичан. Обичан, обичам, обича....От теб обичан дори. Бягаш към душата и мислиш. Защо изобщо я гониш? Какво е тя за теб? Един кладенец, от който с две ръце и една кофа вадиш емоции. И без да осъзнаваш вече си минал второто стъпало и тичаш към третото. Третото е себеотричането. Вече не бягаш след душата си, а от себе си. Искаш да попиеш в земята както виното, което вчера си разлял по мокета в стаята. Искаш да се скриеш от света и да плачеш, да молиш. Да молиш Дявола да те избави от земния живот.

Музиката става погребална, хармонията Хаос, а валса от въздишки си остава валс. Валс изигран от дяволчетата в теб. Валс на смъртта.

Всичко изгубило смисъл за бездушното ти тяло се връща, но с нов образ. Връщат се вярата, надеждата и любовта. Рисуват им се нови лица и вече всичко е идеално. Те са тук до теб и винаги ще те следват. Вярата в призраците на мрака, надеждата че скоро тъмното ще пороби душата ти и тя малка и почернена ще се върне при теб. Ще се всели в жалкото ти изнемошяло тяло и ще го отведе при портите на Ада. Любовта също ще те посети отново. Любовта към непослушната душа, незнаеща защо е тичала към нещо толкова измислено. Любовта към смъртта. Тя ще сгрее същността ти и ще се превърне във висша цел на съществуването ти. Ще се стремиш да отвориш черните порти и мрака да те обгърне. Мечтата ти ще се изпълни вече. Ще намериш истинската половинка в живота си. Тази без маска и излишни обещания. Тази, без която не можеш...

-Но защо утихна? Защо спря до входа? Ще влезеш или не? Аз те чакам вече толкова отдавна. Влез при мен. Чакам те от другата страна. Трябва само да откrexнеш черните порти. Другото мрака ми сам ще стори. Защо се чудиш? И ти премина през трите фази на окаения си живот. Също както мен. Време е да влезеш в четвъртата ... Не няма как да знаеш коя е. Никой не знае, защото всеки минал през нея остава там някъде. Чака петата сама да дойде. Няма връщане назад. Влез, опитай. Не можеш да се върнеш. След третата, първата губи смисъл, умира, избледнява, изчезва.

Ти вече си почти при мен. Хайде, влизай вече, че и други като теб желаят същото. Чакам те! Ела да ти покажа ...

Зеленото

Зеленото извънземно кацна на рамото ѝ. И ето че съществото в нея се пробуди. Скритите копнежи по забраненото и тайните мечти намериха съмишленик. Сега вече прегради нямаше. Само крилата ѝ бяха проблем. Затънала до шия в проблемите си забрави полета и сега човечето на рамото ѝ беше напълно излишно. То трябваше да бъде Създателя на новата ѝ Вселена, а благодарение на глупостта на малкото момиче мечтата можеше да стане кошмар.

Зеленото извънземно, кацнало на рамото ѝ се измести. Дясното ѝ рамо сърбеше, а и не бе достатъчно голямо за него. Затова се измести на лявото. Тук беше по-различно. Думите на сърцето се чуваха по-ясно, а и на лявото рамо възможността за сбъдването на мечти бе по-голяма. Човечето стоеше унило върху детето и решаваше проблемите, тормозящи малката душа. Зеленото стана другото „аз“ за приемникът си. Необходимата съставка за пълното щастие обаче липсваше. Нямаше я вярата.

Зеленото извънземно кацна на рамото ѝ. Сега тя не бе сама. Имаше си друга същност, за която бе мечтала отдавна. Душата се учеше на вяра, а сърцето ... да вижда. Полета скоро щеше да се върне, а камъчетата по пътя нямаше да бъдат пречка.

Зеленото извънземно кацна на рамото ѝ. Детето получи всичко. Сега, след като изпълни мисията си малкото човече трябваше да се размие в нищото, от където бе дошло. Зовът на господаря му се чуваше ясно и съществото нямаше вече място сред хората.

Зеленото друго „аз“ на детето излетя от рамото му. А беше ли кацало някога?

Срещу живота

Повечето хора мислим, че в края на съществуването си научаваме на нещо живота. Естествено обаче, намират се и такива от нас, които ни уверяват, че живота ни е научил на нещо. Странното обаче е, че никога няма да разберем кое от двете твърдения е вярното. Освен ако не се намери нещо по-силно от самия живот, нещо, което да ни покаже истинската сила, движеща света.

Спи ми се! Вече от толкова време. Но никога не достигам съвършенството. Не мога да заспя онзи сън, от който някой ме събуди преди време. Осъдена ли съм? Или демони са ме избрали да регулирам движението на живота. Не разбирам защо стоя затворена в това нещо? Затворя ли очи попадам все в същата задънена улица...и тази мраморна стена... Защо е мраморна за бога? Побърква ме всичко край мен. И този вятър. Захлупила лице под завивките все него чувам. Блъска се! Всеки момент ще счупи прозорците и ще отнесе и малкото разум, останал в главата ми. Луда ли съм? Или света иска да си мисля че съм? До кога ще продължава? Спи ми се! Не чуваш ли? Освободи ме вече! Ще те науча някой ден. Ще ти покажа как се рисува. Защото твоите картини не струват. Кажки какво си сътворил! Умиращи от глад деца и бездънни ями. Глад. Студ. Смърт. Ще ти покажа какво е да убиваш. Защото ти ме създаде убийца. Убийца на мечти и илюзии. Не те ли бях научила на милост? ... Да, вярно. Научих те вече. Затова не уби убийцата, която създаде, а ме остави в тази лудост да се мъча до смъртта. Без сън. Без разсъдък. Без душа. Затвори ме в това тяло, мислейки, че си ме научил да те живея, бъдейки себе си. И тук не си прав. Изучавай ме! Пресмятай емоциите, сравнявай ги с тези, които още не си създал. Дано откриеш съвършените дози от всяка една. И да знаеш... омръзна ми. Ще заспя някога. И ти го усещаш. Само че не знаеш кога точно ще е. И това ужасно те плаши, нали? Страхуваш се от факта, че знам много повече за теб, отколкото ти за мен. Истина е. Аз те живях и можах да те науча на страх... от мен. И други са те учили нали? Затова ни напускаш след известно време. Стараеш се да навестяваш едни и напускаш други, за да не се наруши баланса. За да не се увеличи силата ни над теб. Истина ли е? Защо не ми говориш вече?

Спи ми се! И наистина заспивам. Напускаш ме нали? Време ли е вече? Е, не ти се сърдя. Май доста те ядосах преди малко. Но помогна, нали? Научих те на още нещо. Научих те да се вслушваш и може би да помагаш до известна степен. Най-после ми даваш покой. Сънят, от който ме бе събудил преди време. Благодарна съм, макар да зная, че скоро пак ще ме събудиш и затвориш в подобен затвор. Знаем. Има какво още да научиш от мен.

В търсене на щастието

Когато живота стана достатъчно сив и скучен, а времето започна да върви в обратна посока, човекът потърси идеалното решение на проблемите си. Не знаеше само, че търсенето ще се превърне в поддържаща живота му цел, която малко по малко ще доведе до пълния Хаос в иначе подредения му досега живот.

- Нарисувай ми дъга! Искам да почувствам щастието да докоснеш нещо вълшебно. Нека цветовете да се смесят, да отмият сивото и черното от отминалите болки. Искам това да стане цветното убежище, за което си мечтах като малка. Нарисувай ми го!
- Рисунки! Какво е това? Някакви малки претенции, радващи детската същност. Събуди се! Това не са отминалите години, в които гледаш света през розовите очила, поставени ти на лицето, за да не виждаш проблемите и злото. Сега си тук, в реалността, където няма шарки и трябва да се справяш сам. Сам си сред толкова много маски, разминаващи се хармонично по пътя. Затова дъгата ще си остане само мечта, която няма да сбъдна.
- Нарисувай ми море! Искам да усетя вятъра, да чуя песента на птиците и разбиващите се в брега вълни. Нека слънцето да изсуши изплаканите сълзи в името на жадувания ми покой. Ще можеш ли?
- Дали ще мога? Едно море и малко птици. Това ли е представата ти за живот? Ще рисувам теб на единия бряг, а щастието на другия. Така ще го гледаш всекидневно, надявайки се вятъра да отвее поне една пращинка от него и до твоя бряг. Това ще бъде досегашния живот, представен ти под нова форма в новия свят, пожелан от теб. Все още ли искаш море?...
- Нарисувай ми тогава врата! Врата към нови светове, към нови Вселени. Не искам живот на Земята! Или поне така мисля. Страх ме е от непознатото, но то със сигурност ще се окаже по-вълнуващо от настоящето. Ще бродя в Космоса, ще живея от планета на планета и така живота ще отmine неусетно, далеч от проблемите на настоящето. Нарисувай я!
- Наистина ли мислиш, че една врата ще реши проблемите? Когато тя се отвори ще можеш ли да минеш през нея? Ще имаш ли силите да го направиш? Не мисля! А когато минеш в другото измерение ще бъдеш ли щастлив далеч от така желаните дъга, море, птици... Ами ако се случи така, че животът там не те напусне? Няма да видиш така желаното слънце и ще бъдеш осъден на вечно лутане сред Хаоса на своите мечти. Тогава ще ти се иска да се скриеш, но няма да има нито от кого, нито къде. Животът ти ще стане Ад. Но аз ще ти покажа, знаеш ли! Нека сам да видиш истината, да осъзнаеш какво имаш тук, на земята и какво ще изгубиш. Тогава може би ще разбереш.

Какво чувства пеперудата, когато се влюби

Ето го! Малкото кръгло тяло, излъчващо живот намери мястото си под листото на близкия храст. От толкова време чакаше да се търкулне по някоя от хилядите тънки нишки на живота, че вече почти бе изгубило нещото, събиращо в себе си цялата му същност, а именно надеждата.

И беше пролет. Повърхността на чакащата под листото какавида се пропука. Започна се. Бъдещия малък свят ловко се освобождаваше от наложения му ципест затвор. Беше странно, но истинско. От вътрешността на жълтата ципа се подаде крило, а след него и второто, разцепвайки окончателно жълтото си убежище. Роди се! Малка и мокра, навяваща хилядите цветове на вече избелелия свят. Макар да знаеше, че след двадесет и четири часа отново ще се причисли към безбройните песъчинки под себе си, тя се заизкачва по листото и нагоре – право към върха, откъдето щеше да вижда целия свят и слънцето над себе си. И какво от това, че беше пеперуда? Нейният живот започваше още с изсушаването на крилата ѝ и продължаваше до вечерния залез. Какво повече можеше да иска от живота? Та нали тя беше част от него? Това ѝ стигаше.

И полетя! Плахо и неопитно се понесе право към съдбата си. Имаше толкова много задачи и толкова тъмнина, която трябваше да заличи, че въображаемото ѝ сърце трептеше от тревога. Трябваше да изпълни мисията си тук и това бе най-важното.

Ето я! Подивяла и цветна. Без да усеща нищо друго, пеперудата се впусна към нуждата да направи нещото, за което, за което не би помислила по-рано. Усети някакво привличане, нещо нечувано до този момент. При вида на все още неизгасналия фенер на близката хижа, тя не можа да спре крилата си да летят към него. Не искаше!

Това ли беше чувството, нещото, към което се бе стремела? Любовта към парещата светлина ли караше малкото ѝ телце да се изпълва с енергията на хиляди червени слънца?... Нямахше отговор на тези въпроси. И без да усети, цветното кълбо от чувства вече кръжеше край фенера. Желание или необходимост? Мисъл или емоция? Живот или смърт беше това? Пеперудата прърхаше объркано край светлината и сякаш изгубила контрол над себе си, яростно се блъсна в стъклото на горещото светило. И утихна! Живота излетя от тялото, отавяйки го да чернее в прегръдката на лумналия огън. Както на всеки друг любовта ѝ взе всичко. Първо разума, след това сърцето и накрая – живота. И не беше чудно! Роди се и умря за няколко мига. А живота ѝ стигна. Само тя си знаеше смисъла му. И никой не ѝ обърна внимание. Никой не знаеше, че е съществувала през тези два часа. И на никого не липсваше. Света продължаваше да се върти и всичко беше както преди. Поредната светлина изгасна! Недочакала залеза, пеперудата изчезна от лицето на земята, отстъпвайки мястото си на следващата, която може би щеше да изпълни мисията си, ако на другата сутрин фенера изгаснеше по-рано.

Ето го! Малкото кръгло тяло, излъчващо живот намери мястото си под листото на близкия храст...

Да живея както аз си искам

Хладен вятър духа в сърцето. Вятър, който издухва черните мисли, пороците и злите намерения. Вятър, който пречиства душата от злото. Как да избягам? Искам да избягам от реалността. Защо да живея като господарка. Искам живот като на обикновените хора - сив и скучен. Искам да съм малка в своя свят. Искам!

Доста често хората забравят смисъла на съществуването си. Животът им е просто ежедневие от норми и закони, които спазват. Машини! Роботи на Създателя населяват Земята. Един безкраен поток от маски се движи от Началото към Края. Това ли искам аз? Живот в модул?

- Може би да, ако съм подкоренна величина в математиката. Тогава как да живея тук сред роботи? Какво съм аз? Дърво?

- Не, дърветата са господари. Те са цялото, а листата елементите. Но ако искаш можеш да станеш листо.

- Листо? Зелено или жълто?

- Защо питаш? Листата знаят ли какви ще бъдат при създаването си? И ти си като тях - пионка. Една частичка от огромния пъзел. Ти си нищо. Но ако искаш може да станеш цвете.

- Цвете? Искам да съм роза!

- Да, но розите са нежни цветя. Аз ще те направя кактус, за да не изразходваш много от водата и минералните соли.

- Но защо ме изолираш от света?

- Напротив. Оеднаквавам те с него. Нали това си пожела - живот сив и скучен. Като на мравките например. Ще те превърна в работничка носачка. Ти ще храниш поколенията за да може те да са добре.

- А аз? Кой ще помогне на мен?

- Ти как мислиш? Все още ли искаш да си робот сред роботите, облак сред облаците, мравка в мравуняка...

- Спри! Омръзна ми подобен живот. Искам нещо ново и различно. Искаш ли да помечтаем?

- Да помечтаем? Искаш ли да те превърна в книга или фантастичен разказ?

- Не, стига. Стига с тези норми. Фантазията ми надхвърля черните букви от жълтите страници. Виж ме! Летя. Мога да пея, да викам докато ме заболи гърлото.

- Недей. Не може. Неетично е, неморално.

- Въображението няма граници. За мен вече не важат законите. Отдавна счупих рамките и се освободих от оковите. Вече съм свободна. Не искам да съм робиня на Създателя. Не искам мравуняци, цветя или машини. Искам да сънувам слънца. Да обърна движението на Земята, да разместя планетите. Да си уловя звезда. Виж океан. Тъмен е нали? И дълъг. Но аз ще го преплувам, знаеш ли? Ще стигна отсрещния бряг така, както удавник вижда спасителната лодка, както мъртвец се връща към живота. Ще видя светлината в края на тунела. Защото така искам. Няма да потъна, нищо че не умея да плувам.

- Ти си луда!

- Не, живея. Живея както аз си искам. Нали това е смисъла на всичко? Целта е да усетя щастието. Да бъда себе си. Светлина! Виж, слънцето изгрява. Време е да тръгвам. Отдавна исках да полетя към него, но незнаех как. Вече знам! Не, няма да умра. Поне не докато не изпълня мечтите си, докато не усетя силата да променям реалността. Ще живея по своему. Ще бъда себе си. Вече знам. Ще бъда!!!

Всичко онова, което не е в теб
търси начин да се промъкне
в сърцето ти,
намирайки купчина причини
да пререже обвивката му.

Съдържание:

Самотен вик.....	1
<i>Черно</i>	
Черно.....	3
Танц към смъртта.....	4
Нов.....	5
Тъмно.....	6
За последно.....	7

Затвор.....	8
Биологично.....	9
В душата на безумен поет.....	10
Сълза.....	11
Зелено.....	12
На Дариа.....	13
Среднощно.....	14
Родих се.....	15
Сън.....	16
Под кожата.....	17
Ще направя дъгата.....	18
Тихо като призрак.....	19
Полуистинно.....	20
Гнездо.....	21
Разпъната на кръста.....	22

Бяло

Бяло.....	24
Да искам ми стига.....	25
По пътя към щастието.....	26
Малка.....	27
На Вики.....	28
Може ли.....	29
Мой.....	30
Замълчи.....	31
Нова.....	32
Реалност нова.....	33
Като писък.....	34
Като чаша самотно мартини.....	35
Мечта.....	36
Хипнотично.....	37
На принца на мрака.....	38
Молитва (Прости ми).....	39
В лунна сянка.....	40
На тъмния тунел.....	41
Съществително.....	42
Опит за английски вид сонет.....	43
Когато ангелите плачат.....	44
Не боли по самодивски.....	45
Зима.....	46
Молитва.....	47

Проза

От другата страна.....	49
Зеленото.....	50
Срещу живота.....	51
В търсене на щастието.....	52
Какво чувства пеперудата, когато.....	53
Да живея както аз си искам.....	54
Всичко онова, което.....	55